

Tanker og refleksjoner omkring mormonkirkens misjonsvirksomhet før 1978

AV JOHNNIE GLAD

Mormonkirken er et kirkesamfunn hvor misjonsvirksomheten er høyt prioritert. Allerede fra denne kirkes spede begynnelse ble misjonsarbeidet satt i fokus. Det varte ikke lenge før misjonærer ble sendt til mange land i Europa. Dette arbeidet ble etter en tid utvidet til å omfatte andre verdensdeler. I dag er dette arbeidet verdensomspennende.

Interessant i denne forbindelse er å se nærmere på mormonkirkens misjonsarbeid blant negrene. Tidligere når en så på et kart over mormonkirkens arbeid i verden, oppdaget en at mormonerne drev misjonsarbeid i Syd-Afrika, men ikke i det øvrige sorte Afrika. Hvorfor? For å få svar på dette, må vi gå til mormonernes egne kilder.

Mormonsk teologi

Ifølge mormonsk teologi har menneskene levd i en tidligere tilværelse før de ble født inn i denne verden.¹ Livet i denne åndetilværelse bestod i prøvelser og utvikling. Åndene kunne engasjere seg i gode så vel som i onde gjerninger. 1/3 av åndene allierte seg med Lucifer og gjorde opprør mot Gud. De ble kastet ut uten legemer og ble djevelen og hans engler. De andre 2/3 stod på Kristi side. Men av disse var det noen som var taprere og mer helhjertet i kampen enn andre. De som var mindre tapre fikk seg pålagt restriksjoner for livet i denne verden. Disse var negrene som ble født i Kains ætt og fikk den sorte hudfarge. Kain ble altså forbannet med sort hudfarge p.g.a. opprør mot Gud. De ånder som ikke var verdige til å inneha prestedømmet i mormonkirken, kom derfor til jorden i Kains ætt. Kains forbannelse fortsatte etter storflommen (syndefloden) i Kams ætt. Kam, som var en av Noahs sønner, giftet seg

med Egyptus, en etterkommer av Kain. Det var altså via Egyptus at Kains forbannelse ble videreført i Kams ætt.²

I «Den kostelige perle» (The Pearl of Great Price), en av mormonkirkens autoritative skrifter, får vi høre at alle Kana'ans barn fikk sort hud, så de ble foraktet av alle folk. Enok fortsatte å kalle alle folk til omvendelse, unntatt Kana'ans folk.³ Her ligger noe av grunnlaget for mormonkirkens negative holdning til misjonsarbeid blant negrene. Vi ser hvordan denne holdning følges opp av Joseph Fielding Smith som påpeker at kanaanittene både før og etter stormen opprettholdt forbannelsen i landet. Heller ikke evangeliet ble brakt til dem, og ingen andre ville ha noe med dem å gjøre.⁴

Dette har av mange blitt sett på som segregering av en bestemt gruppe mennesker. Fra mormonsk hold har en forsøkt å forsvare sine handlinger og holdninger ved å henvise til Mose bok 7, 8 & 12. Mormonapostelen Mark E. Petersen sier så sent som i 1954, at når Gud forbød Enok å forkynne evangeliet til Kains etterkommere som var sorte, engasjerte han seg i segregasjon.⁵ På samme måte argumenterer mormonerer Arthur M. Richardsen når han skal begrunne hvorfor ikke evangeliet ble brakt til negrene. Også han henviser til Mose bok 7, 12. Ifølge Richardsen lever negrene på denne jord med «skammelige legemer» på grunn av Guds dom, fordi de (negrene) i den tidligere tilværelse hadde vært svake og passive. De hadde ikke vært tapre for den Herre Jesu Kristi sak. Derfor var de ikke verdig til å bli født inn i noe annet jordisk slektsledd enn den som stammet fra den første morder i denne verden, nemlig Kain. De skulle være «tjeneres tjener». De skulle bli segregert. Ingen anstrengelser ble gjort for å bringe evangeliet til dem som et folk.⁶

Det går klart fram av Richardsens argumentasjon at det negrene opplever i dette livet her på jord er en konsekvens av deres holdning i pre-eksistensen. Deres lodd skal derfor ikke være bedre enn morderen Kains. Og som vi har sett, fikk dette innvirkning på mormonernes misjonsvirksomhet blant negrene.

Bruce R. McConkie, tidligere medlem av De syttis første råd (First Council of Seventy), og senere medlem av De tolv's råd (Council of the Twelve), hevder at evangeliets budskap om frelse ikke er brakt aktivt til negrene.⁷ En annen mormonforfatter, William E. Berrett, påpeker at intet direkte forsøk har blitt gjort m.h.t. å misjonere blant negrene.⁸

Spørsmålet om misjon på Kuba

Interessant i denne forbindelse er å se hvordan mormonkirken forsøkte å takle dette følsomme problem på Kuba. Mormoneren og sosiologen Lowry Nelson hadde på oppdrag fra det amerikanske utenriksdepartement tilbrakt 12 måneder på Kuba fra september 1945. Oppdraget gikk ut på å studere livet og forholdene på landsbygda. Året etter, 1947, ble en tidligere studiekamerat av Lowry Nelson sendt av mormonkirkens ledelse til Kuba for å undersøke muligheten av å begynne misjonsarbeid der. Da han fikk vite at Nelson hadde vært på Kuba, skrev han til ham for å få rede på om Nelson hadde funnet mange hvite mennesker der.⁹ Var det mulig å drive misjonsarbeid uten å få folk med neger-blod inn i kirken? Fantet det grupper med «ekte hvitt blod» («pure white blood») i landområdene, og særlig på mindre steder? Hvis dette var tilfelle, segregerte disse menneskene seg fra negrene? Dette var vesentlige spørsmål som han gjerne ville ha svar på. Den informasjon kirken satt inne med til da var at på landsbygdene var det ingen segregering av raser, og at det ville bli vanskelig å finne med noen grad av sikkerhet, grupper bestående av ekte hvite mennesker («pure white people»)¹⁰

I et brev, datert 26. juni 1947, beklaget Lowry Nelson mormonkirkens holdning overfor negrene. Han tror ikke at Gud er en rasist. Hvis mormonkirkens holdning til denne saken er ugjenkallelig, ser han helst at intet arbeide blir startet på Kuba eller noen annen øy der mennesker av forskjellige raser lever. Hvite og fargede lever mye bedre sammen i Karibien og det meste av Latin-Amerika enn de gjør i USA. Det ville være en tragisk situasjon hvis mormonkirken i en situasjon som den, kom inn og forkynte en lære om hvit overhøyhet. Hvis kirken ikke var villig til å revidere sin rase-teori, ville det være best for kubanerne at kirken ikke kom til øya. Å undervise kubanerne i den skadelige lære om segregering og ulikheter blant raser, hvor dette ikke eksisterer, eller gi det en religiøs sanksjon der hvor dette problem er å finne, ville være tragisk.¹¹

I et brev til Lowry Nelson fra Det første presidentskap, datert 17. juli 1947, blir det bl.a. påpekt at det grunnleggende element i Nelsons idéer og forestillinger ser ut til å være at alle Guds barn står på lik linje for hans åsyn i alle ting. Dette kan de (Det første presidentskap) ikke være enig i. Noen av Guds barn ble anvist høyere posisjoner før verden ble til. Ifølge Det første presidentskap har Nelson tapt av syne Herrens åpenbaringer når det gjelder våre ånders

foruttlivværelse (pre-eksistensen), oppstanden i himmelen, og læresetningen om at vår fødsel inn i dette livet og de fordeler vi fikk ved fødselen, har sammenheng med det tidligere liv. Fra profeten Josefs dager og til nå har kirkens lære vært, uten noen gang å være dratt i tvil av kirkens ledere, at negrene ikke er berettiget til evangeliets fullstendige velsignelser.¹²

Noe senere samme år, 8. oktober 1947, skrev Lowry Nelson igjen til Det første presidentskap som da bestod av George A. Smith, J. Reuben Clark og David O. McKay, og protesterte mot mormonkirkens lære om negeren. 12. november 1947 svarte de nevnte herrer i et brev til Lowry Nelson. Her blir det nevnt at enten er kirkens lære sann eller ikke. Deres (Det første presidentskap) vitnesbyrd er at læren er sann. Derfor må en ikke la seg imponere av menneskers fornuft, hvor velfundert det enn måtte synes å være. Det nevnes videre at Lowry Nelson er for god en mann til å la seg lede på avveie fra evangeliets prinsipper ved denne verdens visdom. Brevskriverne mener at Nelson har store muligheter til å gjøre det som godt er. De håper derfor at han vil reorientere sin tenkemåte, og bringe den i samsvar med Guds åpenbarte ord.¹³

Korrespondansen mellom Lowry Nelson og Det første presidentskap understreker hvor alvorlig denne saken er. Det dreier seg om en rasistisk holdning overfor en bestemt gruppe mennesker. Denne lære og holdning blir forsvart av det øverste organ i mormonkirken under henvisning til evangeliets prinsipper og Guds åpenbarte ord.

På samme tid viser denne korrespondansen at ikke alle, selv innenfor dette kirkesamfunn var enig i dette samfunns offisielle standpunkt. Læren så vel som holdningen er rasistisk. Mange mormonere tror ikke at Gud er en rasist. Hvor store og dyptliggende motsetningene er, kommer klart og tydelig fram når Lowry Nelson foreslår at mormonkirken avstår fra misjonsvirksomhet på Kuba, under forutsetning av at kirken ikke er villig til å revidere sin rase-teori. Alvoret i dette kommer først fram når en ser det på bakgrunn av hvor høyt mormonkirken prioriterer misjonsvirksomheten. Denne virksomheten kan karakteriseres som kjernen i dette samfunnet, selve livsnerven.

Et annet eksempel på en framtreddende mormoner som våget å tale «Roma midt i mot» er Stewart L. Udall, tidligere medlem av president John F. Kennedys regjering. I en artikkel i tidsskriftet «Dialogue» går han kraftig til angrep på mormonkirkens holdning overfor negeren. Her må det en radikal forandring til. Problemet

«må bli løst fordi vi har tatt feil og vi burde for lengst ha innsett hva som er rett». Å unnlate å gjøre noe her vil virke nedverdiggende på vår tro, ødelegge vår ungdoms sinn og moral, og underminere integriteten til vår kristne etikk. Så langt Udall.¹⁴

Så langt fra at ordtaket «Tiden leger alle sår» er en korrekt beskrivelse for Lowry Nelson, er heller det stikk motsatte tilfelle. Han tar utgangspunkt i Stewart L. Udalls ovenfornevnte artikkel og påpeker at Udall har talt for tusener på tusener av bekymrede og omtentksomme kirkemedlemmer. Det er nå gått tyve år siden han for alvor ble klar over og sjokkert over hvilke implikasjoner kirkens holdning overfor negrene innebar. Han innrømmer at han på det tidspunktet hadde vært veldig naiv.

Sannheten var at dette var hans første virkelige konfrontasjon m.h.t. dette problemet. Han hadde vokst opp i en mormon-landsby i Utah hvor han var blitt kjent med uttrykk som «hvit og skjønn» (white and delightsome), «forbannet med en mørk hud» (cursed with a dark skin), og «den tredje som satt på gjerdet» (the third who sat on the fence). Dette var uttrykk som gikk inn det ene øret og ut det andre. De hadde aldri fått besøk av noen negere i landsbyen, og dette problemkomplekset som sådant var egentlig ukjent for ham. Det er på denne bakgrunn vi må forstå Nelsons uro og bekymring når han i sin korrespondanse med Det første presidentskap, finner seg selv i opposisjon til en fastsatt læresetning.¹⁵

Selv tyve år etter det første «sammenstøt» med kirkens autoriteter er Nelson fortsatt dypt uenig i kirkens lære og holdning på dette punkt. Aktivt misjonsarbeid blant negrene har kirken unngått med omhu. Nelson kan ikke forstå hvordan mormonkirken, som gjør krav på å være en universell kirke hvis budskap er å gå ut til alle folk og tungemål, kan rettferdiggjøre en ekskludering av over 100 millioner mennesker.¹⁶

Problemet i Nigeria

Også i Nigeria fikk mormonkirken problemer på grunn av sitt syn på negeren. I 1953 besøkte et team av mormonmisjonærer Uyo. De etterlot seg noen bøker og traktater, deriblant en kopi av «Joseph Smith's Own Story». Anie Dick Obot ble fascinert av mormonprofetens dramatiske liv og besluttet seg til å grunnlegge en mormonmenighet i Nigeria. Han skrev til mormonkirkens hovedkvar-

ter i Salt Lake City for mer informasjon. Mormonlederne sendte tilbake bøker som forklarte kirkens lover og læresetninger. I 1959 ble så eldste Lamar Williams sendt til Afrika for å undersøke situasjonen nærmere. Han ble meget imponert over nigerianernes iver. Senere ble det grunnlagt menigheter i seks byer under ledelse av Obot og et råd på 75 eldste.¹⁷ Williams rapport må ha vært svært positiv siden ledelsen i mormonkirken besluttet seg til å etablere misjonsvirksomhet i Nigeria. Mormonkirkens president gikk ut med en offentlig kunngjøring om denne beslutningen 11. januar 1963.

Imidlertid oppstod det komplikasjoner som fikk ringvirkninger på høyeste politiske plan. Grunnen til dette var igjen mormonkirkens syn på negeren. En tilfeldig student, Ambrose Chukwu fra Nigeria, var kommet til San Luis Obispo, California, for å studere. I løpet av den første uken etter ankomsten, gikk han rundt i byen for å bli bedre kjent. Han så mormonkirken i byen og ble betatt av arkitekturen. Han hadde aldri tidligere hørt om mormonkirken. Han gikk inn for å ta bygningen i nærmere øyesyn, og ble vist rundt av en student fra det samme college som Chukwu skulle studere ved. Han ble invitert til å komme på et møte den følgende søndag, hvilket han gjorde. Etter møtet fikk han hilse på lederen for menigheten, og de hadde en hyggelig samtale sammen. Men dette skulle ikke vare lenge.

Et stort verdenskart hang på veggen på hvilket det var avmerket de områder og steder hvor mormonkirken drev sin virksomhet. Chukwu oppdaget at mormonkirken ikke hadde noen virksomhet i Afrika med unntakelse av Syd-Afrika. På spørsmålet hvorfor, forsøkte mormonerne å unngå å gi et direkte svar. Men da de ble presset, fikk denne studenten fra Nigeria vite hvordan mormonkirken så på negeren. «Det er vår trosartikkel at negeren ble forbannet av Gud, og dette gjør ham uverdigg til å holde embetet som prest eller eldste i vår kirke», ble Chukwu fortalt. Samtalen fortsatte og endte med at Chukwu fikk med seg boken «Mormonism and the Negro».¹⁸ Han ble gjennomrystet av det han der fikk lese, og sendte utdrag fra denne boken til sitt hjemland. Disse ble trykt i «Nigerian Outlook». I tillegg kom han selv med noen skarpe og alvorlige kommentarer.

Chukwu påpeker at han ikke tror på en Gud hvis tilhengere forkytter en rases overlegenhet overfor en annen. Men det er dette mormonerne forkytter. Det store spørsmålet er, hvorfor mormo-

nerne avstår fra å misjonere blant negrene i Amerika, men beslutter å ta opp misjonsvirksomhet i Nigeria. Uttalelsen fra en av mormonlederne om å utvise forsiktighet og en viss tilbakeholdenhet når det gjaldt aktiv misjonsvirksomhet blant negrene, burde i Nigeria føre til at også nigerianerne på sin side utviste forsiktighet og tilbakeholdenhet overfor denne virksomhet. Chukwu nevner at Nigeria har den største negerbefolkningen i verden. Det kan ligge en bevisst motivering for mormonkirkens påtenkte virksomhet i Nigeria, ifølge Chukwu. Ved å etablere seg i Nigeria kan mormonkirken bruke dette i propagandaøyemed, for å utbre sin religion av rasehat, raseoverlegenhet og diskriminering i Amerika. Burde egentlig mormonmisjonærer få lov til å komme til Nigeria?

Samme dag som Chukwus artikkel stod i «Nigerian Outlook», hadde denne avisen en kommentar til denne saken. Her ble president Kennedy bedt om å forby denne anti-neger organisasjon som forkynte falsk lære. Redaktøren stilte seg helt solidarisk med den nigerianske studenten, og gikk inn for at mormonere ikke skulle få adgang til landet. Resultatet ble at den nigerianske regjering nektet å gi oppholdstillatelse for mormonmisjonærer.¹⁹

Dette ble en pinlig og vanskelig situasjon for mormonkirkens ledere i Utah, noe som en av kirkens øverste ledere, Hugh D. Brown, første rådgiver (first counselor), innrømmet. Hvordan skulle man forholde seg i den oppståtte situasjon når kirkens misjonærer ble nektet oppholdstillatelse i landet? Lederne i mormonkirken var nemlig bekymret for den mangel på tilsyn som gjorde seg gjeldende innenfor denne nyetableringen i Nigeria. De nigerianske mormonerne praktiserte polygami som mormonkirken i USA offisielt hadde forbudt siden 1890. Dessuten var adgangen til prestedømmet åpnet for de sorte. Obot mente at det var ingen grunn til å vente på en åpenbaring for å få vite at han var den naturlige leder for denne kirke i Nigeria. Nigerianske prester var ansvarlige for virksomheten i deres menigheter. Dette var deres eget verk, og de var i sitt eget land. Obot selv ble akseptert av disse som deres biskop.²⁰

I sin artikkel «Mormon Missionaries and the Race Question» drøfter Glen W. Davidson mormonkirkens misjonsvirksomhet i relasjon til raseproblematikken.²¹ Her kommer han inn på det nevnte mislykkede misjonsforsøk i Nigeria og hevder at de fleste innenfor det mormonske hierarki var adskillig mindre glad for all den publisitet som oppstod på grunn av denne saken, enn det

faktum at de ikke fikk sende misjonærer til det sorte Afrika. Etter denne hendelse ble boken til Stewart-Berret fjernet i all stillhet fra det åpne marked.²²

Konklusjon

Som konklusjon kan en si, at mormonkirken har hatt lite syn for misjonsvirksomhet blant negrene i perioden fram til 1978. Dette betyr ikke at negrene er blitt nektet medlemskap i kirken. Men dette medlemskapet har vært et annenklasses-medlemskap, hvor negrene langt fra ble stilt på lik linje med de andre medlemmer av kirken.

Misjonsarbeidet ble primært rettet mot de folkeslag og grupper som etter deres opptakelse i dette kirkesamfunnet ville kunne oppnå alle de privilegier og rettigheter som kirken tilbød sine medlemmer. Negeren, som ikke kvalifiserte for alle disse privilegier og rettigheter, kom da i annen rekke. Konsekvensen av dette ble at misjonsvirksomheten blant denne gruppe mennesker fikk en meget lav prioritering, som igjen resulterte i en negativ holdning til denne virksomhet. Denne negative holdning ble enn mere forsterket når forholdet til negeren ble begrunnet ut fra dette kirkesamfunns anerkjente og autoritative skrifter, som f.eks. Mose bok 7, 8 & 12 i «Den kostelige perle». Når så kirkens autoriteter og lederskap støttet opp om dette, er det ikke å undres over den manglende interesse for aktiv misjonsvirksomhet blant negrene.

At den sorte mann selv reagerte på denne holdningen, er innlysende. Dette kommer klart fram i beretningene om Anie Dick Obot og Ambrose Chukwu, og den derav følgende reaksjon i Nigeria.

Interessant i vår sammenheng er også sosiologen Lowry Nelsons holdning. Han var selv et produkt av mormonkirken, men vek ikke tilbake for å si seg uenig i det rasistiske syn som kirken stod som eksponent for. Dette standpunkt tok han ikke uten store kvaler. Det alvorlige i situasjonen gikk opp for ham da han innså at her stod han ansikt til ansikt med en fastsatt læresetning som kirken gikk god for. Alvoret ble enn mere fokusert da det fra kirkens høyeste organ, Det første presidentskap, ble hevdet at kirkens lære i denne sak var sann. Formaningene til Lowry Nelson om ikke å la seg lede på avveier fra evangeliets prinsipper, og en anmodning om å reorientere sin tenkemåte og bringe den i samsvar med Guds åpen-

barte ord, burde være tilstrekkelig grunnlag for å belyse mormonkirkens offisielle syn.

På denne bakgrunn er det ikke å undres over at den unge nigerianske studenten oppdaget misjonsvirksomhet bare i Syd-Afrika, mens resten av det store kontinent lå uberørt.

Denne artikkelen har tatt for seg tiden før 1978. Ifølge mormonske kilder fikk president Spencer W. Kimball, daværende øverste leder for mormonkirken, 1. juni 1978, en åpenbaring fra Gud. Denne åpenbaringen gikk ut på at evangeliet og prestedømmet nå skulle gå ut til alle folk uten hensyn til rase eller farge.²³ Den endrede holdning i forhold til negeren har medført en forandring i mormonkirkens tidligere misjonsvirksomhet blant negrene.

NOTER

1. Smith, Joseph: *Den kostelige perle*. Jesu Kristi kirke av siste dagers hellige – Den norske misjon, 1955. Mose bok 3, 5.
McConkie, Bruce R.: *Mormon Doctrine*, Second edition. Salt Lake City: Bookcraft, 1979, s. 589–590.
2. *Ibid.*, s. 108–109, 526–528. Henvisningene her er tatt fra utgaven som ble trykt i 1966. Denne utgaven ble trykt opp igjen i 1979 (se note 1), men da ble visse deler omarbeidet/utelatt, som f.eks. avsnitt som omhandlet negeren. Dette burde forfatteren/forlaget gjort leseren oppmerksom på.
Stewart, John J. & Berrett, William E.: *Mormonism and the Negro*. Bookmark, 1960, s. 21.
Smith, Joseph Fielding: *The Way to Perfection*. Salt Lake City: Deseret, 1984, s. 43–44, 103–105, 107–111. Joseph Fielding Smith var i sin tid president for De tolv's råd (Council of the Twelve), og ble til slutt den 10. president for mormonkirken.
Ballard, Melvin J.: *Crusader for Righteousness*. Salt Lake City: Bookcraft, 1966, s. 218.
Smith, Joseph, op. cit., Abrahams bok, 1, 21–27.
Hunter, Milton R.: *Pearl of Great Price Commentary*. Salt Lake City: Bookcraft, 1956, s. 140–142.
Tanner, Jerald & Sandra: *The Changing World of Mormonism*. Chicago: Moody, 1980, s. 296.
3. Smith, Joseph, op. cit., Mose bok 7, 8 & 12.
4. Smith, Joseph Fielding, op. cit., s. 108–109.
5. Petersen, Mark E.: *Race Problems as They Affect the Church*. Address by Mark E. Petersen, August 27, 1954.
6. Tanner, Jerald & Sandra: *Mormonism – Shadow or Reality?* Enlarged and revised ed. Salt Lake City: Modern Microfilm, 1982, s. 274.
7. McConkie, op. cit., 1966 ed. s. 527. Se note 3.
8. Stewart & Berrett, op. cit., andre del s. 5.

9. *Dialogue: A Journal of Mormon Thought*. Salt Lake City. Autumn 1967, s. 8.
10. Tanner: *Mormonism - Shadow or Reality?* op. cit. s. 274.
11. *Ibid.*, s. 274.
12. «The basic element of your ideas and concepts seems to be that all God's children stand in equal positions before Him in all things. Your knowledge of the Gospel will indicate to you that this is contrary to the very fundamentals of God's dealing with Israel dating from the time of His promise to Abraham regarding Abraham's seed and their position visa-vis with God Himself. Indeed, some of God's children were assigned to superior positions before the world was formed. We are aware that some Higher Critics do not accept this, but the Church does.
Your position seems to lose sight of the revelations of the Lord touching the pre-existence of our spirits, the rebellion in heaven, and the doctrine that our birth into this life and the advantages under which we may be born, have a relationship in the life heretofore. From the days of the Prophet Joseph even until now, it has been the doctrine of the Church, never questioned by any of the Church leaders, that the Negroes are not entitled to the full blessings of the Gospel.»
Utdrag av brev til Lowry Nelson fra Det første presidentskap, datert 17. juli 1947. Stewart & Berrett, op. cit., s. 46-47.
13. Tanner: *Mormonism - Shadow or Reality?* op.cit., s. 274-275.
14. «This issue must be resolved - and resolved not by pious moralistic platitudes but by clear and explicit pronouncements and decisions that come to grips with the imperious truths of the contemporary world. It must be resolved not because we desire to conform, or because we want to atone for an affront to a whole race. It must be resolved because we are wrong and it is past the time when we should have seen the right. A failure to act here is sure to demean our faith, damage the minds and morals of our youth, and undermine the integrity of our Christian ethic.» *Dialogue*. op. cit., Summer 1967, s. 6.
15. *Ibid.*, Autumn 1967, s. 8.
16. *Ibid.*, s. 9.
17. *Time Magazine*, June 18, 1965, s. 56.
18. Se note 2.
19. Tanner, Jerald & Sandra: *Mormons and Negroes*. Salt Lake City: Utah Lighthouse Ministry, 1970, s. 28-30.
Tanner: *Mormonism - Shadow or Reality?* op. cit., s. 275.
20. *Time Magazine*, op. cit., s. 56.
21. *The Christian Century*. September 29, 1965, s. 1183-1186.
22. *Ibid.*, s. 1184. Se også note 2.
23. McConkie, op. cit., 1979, s. 527-528.

Thoughts and reflections concerning the Mormon Church's missionary work before 1978

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (also known as the Mormon Church) is actively engaged in missionary work around the world. Already from its infancy this church sent missionaries to different countries and nations, beginning in Europe and then expanding to other parts of the world.

Before 1978 missionary work among Negroes had a very low priority. Actually Mormon missionaries were directed not to proselytize Negroes. According to Mormon sources, the gospel message of salvation is not carried affirmatively to them. This became quite clear by looking at a map of Africa. Here the church was engaged in missionary work in South Africa, but not in other parts of that continent.

Why did the Mormon Church take a stand as such? The answer to this question is found in Mormon theology.

The Mormon Church's stand on this issue caused many problems, concerns and heartaches down through the years, primarily for those involved. But also among members of this church voices were raised in opposition to the way the Negroes were treated.

This article attempts a brief discription of Mormon theology in regard to the Negro. It then goes on to explore the difficulties and problems experienced by Mormons when they were contemplating missionary work in Cuba and Nigeria.

The intention of this article is to bring forth some thoughts and reflections on the Mormon Church's missionary endeavor or lack of such among the Negroes before 1978. According to Mormon sources, on June 1, 1978, President Spencer W. Kimball, in the presence of the First Presidency and the Council of the Twelve, received a revelation from the Lord directing that the gospel and the priesthood should from then on go to all men without reference to race or color. As a result of this the Mormon Church has now changed its stand on missionary work among the Negroes.